

(Блиц, 21.12.2009)

Барем политичари знају да се гвожђе кује док је вруће и верујем да је мало ко изненађен чињеницом да ће Србија највероватније у уторак и формално поднети кандидатуру за пријем у пуноправно чланство у Европској унији.

След политичких догађаја се згуснуо, убрзао, и од последње одлуке, ове о кандидатури, овековечене камерама на заједничкој конференцији за штампу Бориса Тадића и Мирка Цветковића, никакве штете не може да буде, али зато је питање хоће ли бити ту неке користи.

Тадић и Цветковић су, истина, нагласили да је „данас велики и свечани дан за Србију”, јер је одлуком о кандидатури трасиран пут којим ће се земља убудуће кретати, али то је обично пригодно претеривање, јер је тај пут трасиран и пре овогодишње прославе дана светог Николе, а обојици политичара изборима је дат мандат да то спроведу, као што је даван и онима пре њих.

Зато је право питање да ли је овај „велики и свечани дан” закаснио или је, као што тврде неки евроскептици одавде и србоскептици оданде, то преурањена одлука која може изазвати контраефект гледе народног европског ентузијазма. Озбиљне процене говоре да је српски улазак у формалну структуру Европе ближи 2020. него 2014. години.

Има, дакле, оних који мисле да није добро бити у статусу „вечитог младожење” и да такав статус, кад дуго траје, подрива и народни али и чиновнички ентузијазам ка спровођењу брзих и ефикасних реформи.

Председник државе је истакао: „Овај дан представља прекретницу, предстоји нам тежак период дубоких, али понекад и болних реформи. Биће тешко, али на крају тог пута остварићемо већу корист за сваког грађанина Србије и цело друштво”.

Политичари добрим делом живе од симболике, али ова је баш претерана. Није постојала ни до сада ниједна препрека да се „спроводе дубоке и понекад болне реформе” као што нам ни прогласење меморандума о кандидатури није баш нека гаранција да ће се то предузимати од уторка.

Али, ја се некако увек обрадујем кад политичари нешто обећају, па не видим ниједан ваљан разлог да то не учиним и сада јер ће јавност имати више аргумената да их држи за реч, тим пре што ће их формална кандидатура ипак више обавезивати да буду активни у послу друштвеног реформисања, све у нашој и њиховој нади да се на тој кандидатури неће скупити три прста прашине.

Овај прошлонедељни догађај представља неку врсту вакцине против друштвене и чиновничке апатије и може имати добре последице по стање политичких односа у Србији. А ако макар и мало убрза и/или повећа отварање претприступних фондова из којих Европа помаже и кандидатима за кандидате, онда ће корист бити очигледна.